

*Kiirastorstai 28.3.2013
- Pyhä ehtoollinen, rippikoulupyhä
Liturgia & saarna: Panu Partanen
Musiikki: Hannes Asikainen
Avustus: Minna Kivimäki
Suntio: Seppo Soininen, isokset*

'Tehkää tämä minun muistokseni'

Luuk. 22:14-22

Kun hetki koitti, Jeesus kävi aterialle yhdessä apostolien kanssa. Hän sanoi heille: »Hartaasti olen halunnut syödä tämän pääsiäisaterian teidän kanssanne ennen kärsimystäni. Sillä minä sanon teille: enää en syö pääsiäisateriaa, ennen kuin se saa täyttymyksensä Jumalan valtakunnassa.» Hän otti käsiinsä maljan, kiitti Jumalaa ja sanoi: »Ottakaa tämä ja jakakaa keskenänne. Minä sanon teille: tästedes en maista viiniköynnöksen antia, ennen kuin Jumalan valtakunta on tullut.»

Sitten hän otti leivän, siunasi, mursi ja antoi sen opetuslapsilleen sanoen: »Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän puolestanne. Tehkää tämä minun muistokseni.» Aterian jälkeen hän samalla tavoin otti maljan ja sanoi: »Tämä malja on uusi liitto minun veressäni, joka vuodatetaan teidän puolestanne. Mutta tälle samalle pöydälle ojentaa yhdessä minun kanssani kätensä myös minun kavaltajani. Ihmisen Poika lähtee täältä juuri niin kuin hänen on määrä lähteä, mutta voi sitä, josta tulee hänen kavaltajansa!»

Jeesus sanoo: ”Tehkää tämä minun muistokseni.”

Onko sinulla joskus vaikeuksia muistaa asioita? Unohteletko tärkeitä juttuja? Ovatko auton tai kodin avaimet olleet hakusessa? Entä kännykkä, lompakko? Unohtuuko ihmisten nimet? Onko läheisen ihmisen merkkipäivä mennyt huomaamatta ohi?

Jokaisen lienee tunnustettava, että jokin näistä osuu omalle kohdalle. Toivottavasti ei sentään kaikki! Mutta tottahan se on: meillä on hyvä mutta harvinaisen lyhyt muisti.

Yksi tarina unohtamisesta – joka on ehkä monellekin tuttu – jaksaa aina vaan hauskuuttaa. Kerrotaan kolmesta naimattomasta ja iäkkästä sisaresta, jotka elivät saman katon alla. Yksi sisarista oli menossa yläkertaan nukkumaan. Puolivälissä portaita hän pysähtyi ja kysyi toisilta: ”Olinko menossa ylös vai tulossa alas?” Siihen yksi sisarista ärsyyntyneenä: ”No arvaappa? - Tietysti olit menossa ylös nukkumaan!

Toinen sisarista oli puolestaan menossa keittiöön tekemään itselleen voileivän. Päästyään keittiöön hän huusi kolmannelle sisarelle, joka oli vielä alakerrassa: ”Niin, mitä varten tulinkaan keittiöön?”

Taas kolmas sisarista joutui vastaamaan kiukkuisena: ”Senkin pötkö, menit tekemään voileivän!”

Tämän jälkeen kolmas sisarista jatkoi tyytyväisenä itsekseen: ”Luojaalle kiitos, etten ole niin höperö kuin nämä kaksi muuta siskoani!” Tämän vakuudeksi hän kopsautti juhlavasti puupöytänsä. Sitten hän nousi nopeasti ylös ja meni ulko-ovelle. - ”Kuka siellä? Kuka täällä koputti?”

Niin... Olemme varsin unohtavaista porukkaa. Joskus kodeissamme ja työpaikoillamme olo on kuin muistisairaiden kroonikko-osastolla. Tämä on erityisen totta ainakin meillä kirkkoherranvirastolla.

Jos unohtaminen vaivaa arjen asioissa, mitenköhän käy hengellisessä elämässä? Taitaa olla samat oireet. Meillä on paha taipumus unohtaa Jumala ja kaikki se hyvä, mitä hän on puolestamme tehnyt. Hengellinen dementia on yleinen diagnoosi, enemmän tai vähemmän.

Jotta emme ihan dementoituisi, tarvitsemme muistutusta Jumalan rakkaudesta. Siksi käymme kirkossa, rukoilemme ja luemme Raamattua. Jumalan sanassa on yli 100 esimerkkiä siitä, miten Jumalan lapsia pyydetään muistamaan Herraa ja hänen hyvyttään.

*"Ylistä Herraa, minun sieluni, **älä unohda**, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt" (Ps. 103:2).*

*"Turvautukaa Herraan ja hänen voimaansa, etsikää aina hänen kasvojaan. **Muistakaa** aina hänen ihmetyönsä, hänen tunnustekonsa... (Ps. 105:4-5).*

*"**Muistakaa** menneitä aikoja, muinaisista alkaen: minä olen Jumala, eikä muuta jumalaa ole. Minä olen Jumala, ei kukaan ole minun vertaiseni" (Jes. 46:9).*

Muistaminen luo elämää. Muistaminen luo uskoa. Muistaminen luo toivoa.

Jeesus sanoo meille tänä kiirastorstaina: *"Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän puolestanne. Tämä malja on uusi liitto minun veressäni, joka vuodatetaan teidän puolestanne. **Tehkää tämä minun muistokseni.**"*

"Tehkää tämä minun muistokseni."

Jumalan Poika tietää, että olemme unohtavaista porukkaa. Tarvitsemme muistutusta siitä, mikä elämässä on todella tärkeää. Kiire ja melko pinnallinenkin elämäntyöli sen sijaan ajavat meitä unohduksen kuiluun. Mutta mistä Jeesus haluaa meitä tänä iltana muistuttaa?

Jeesus tahtoo sinun muistavan, että Taivaan Isä rakastaa sinua. Juuri sinua. Ilman ehtoja. Hänen rakkauttaan ei tarvitse ansaita.

"Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskaa, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän" (Joh 3:16).

Jeesus toivoo, että muistamme hänen ristinsä. Että muistamme uhrin, jonka hän puolestamme kantoi. Hänen tiensä ei ollut helppo, silti hän kulki sen. Hän kulki sen, jotta meillä, hänen ystävilään, olisi elämä. Jeesus sanoo: *"Suurempaa rakkautta ei kukaan voi osoittaa, kuin että antaa henkensä ystäviensä puolesta" (Joh 15:13).*

Jeesus pyytää, että muistamme sen mitä on vielä edessä. Maailma ei ole vain sitä mitä silmillämme näemme. Elämä ei pääty tähän aikaan, se jatkuu ikuisuudessa. Sinne Jeesus on mennyt valmistamaan meille paikkaa: *"Minun Isäni kodissa on monta huonetta -- enhän minä muuten sanoisi, että menen valmistamaan teille asuinsijan. Minä menen valmistamaan teille sijaa mutta tulen sitten takaisin ja noudan teidät luokseni, jotta saisitte olla siellä missä minä olen" (Joh 14:2-3).*

Vapahtajamme kuolema ei ole kertomuksen päätepiste, se on suuri kaksoispiste: kertomus jatkuu. Iankaikkisuutemme alkoi hänen työstään, kuoleman voittamisesta.

Kun tänään polvistumme alttarille muistamme Jeesuksen uhria, ristiä ja tulevaa elämää – voisimmeko hänen rakkauttaan enää unohtaa? Emme ainakaan tahdo. Sen sijaan tahdomme julistaa hänen sanaansa siihen asti kunnes hän tulee. Paavali opettaa: *"Niin usein kuin te syötte tätä leipää ja juotte tästä maljasta, te siis julistatte Herran kuolemaa, siihen asti kun hän tulee (1 Kor 11:26).*